

РЕШЕНИЕ

№ 21868

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2624** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директор на Национално тол управление при Агенция
„Пътна инфраструктура“ чрез пълномощник – юрк. Д., срещу Решение № 302 от 23.01.2025г.
постановено по нахд № 12070/2024г. по описа на СРС, 7-ми състав. С обжалваното решение е
отменено Наказателно постановление BG15122023/1000/P8-4417/04.06.2024 г., издадено от
Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на
MUMUN SENTURK, гражданин на Република Турция, с дата на раждане 24.06.1966г. е наложена
глоба в размер на 1800 лева на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение
на материалния закон. Касаторът счита, че авторството на деянието е безспорно установено,
предвид липсата на изрични възражения в тази насока към момента на съставяне на АУАН и
негово връчване. В допълнение твърди, че от събраните доказателства по безспорен начин се
установява авторството на нарушението. По същество от съда се иска да отмени обжалваното
решение и потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Г., която поддържа
жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на
адвокатското възнаграждение.

Ответникът – MUMUN SENTURK, редовно уведомен, се представлява от адв. И., която моли съда да потвърди оспорваното решение и претендира разноски по списък.

Представителят на СГП – прокурор Д. счита оспорваното решение за правилно.

Административен съд София – град, XXVII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на обжалване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна, районният съд е установил, че на 15.12.2023 г. в 10:08 часа в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Капитан А. пристигнало пътно превозно средство с рег. № Х. с обща техническа допустима максимална маса - над 12 тона, управлявано от жалбоподателя.

След извършена проверка от страна контролните органи било установено, че на 28.11.2023 г., в 14: 48 часа, горепосоченото пътно превозно средство (ППС) с регистрационен № Х. попада в категорията на пътно превозно средство, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10. ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). Цитираното превозно средство било засечено по път А-6, км. 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП).

За извършеното административно нарушение бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с номер на нарушението № 0C15F970FF4339DDE063041F160AE8A6.

На жалбоподателя не му било позволено да напусне територията на страната за осъществяване на превоза, като служителите на ГКПП му заявили, че или следва да заплати компенсаторна такса, или да му съставят АУАН, като жалбоподателят избрал втория вариант, за да му бъде позволено да напусне територията на страната с цел реализиране на превоза на товара. Срещу водача - жалбоподател бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG15122023/1000/P8- 4417/15.12.2023 г., съставен от М. С., старши инспектор в отдел ПТРР, териториална дирекция "ТД Митница Б.", за нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. АНО счел изложената в акта фактическа обстановка за категорично доказана и въз основа на него издал обжалваното наказателно постановление № BG15122023/1000/P8-4417/04.06.2024 г., издадено от Директор на Национално тол управление към Агенция "Пътна инфраструктура" - [населено място], с което за нарушение и на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лева.

Районният съд отменил наказателното постановление, като приел, че от обективна страна не е доказано, че именно MUMUN SENTURK е управлявал посоченото ППС на 28.11.2023г. в 14:48ч. на път А-6, км. 60+705, като такъв извод не може да бъде направен само въз основа на факта, че последният е управлявал същото ППС на дата 15.12.2023г. Той не е наказан нито като собственик на превозното средство, защото не е такъв, нито като негов представител или като посочено от него лице. Преди да издаде наказателното постановление, наказващият орган е имал задължението да установи авторството на деянието, което не е направено.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Обосновано и законосъобразно районният съд е приел, че не е доказано авторството на деянието. Първо, съдът ще отбележи, че липсата на нарочно наведено възражение от санкционираното лице към момента на съставяне на АУАН не може да се тълкува като изрично признание за авторството

на деянието, още по малко да обоснове извод за това. На следващо място в производството не просто липсват доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че именно MUMUN SENTURK е лицето управлявало товарния автомобил на 28.11.2023г., а дори се установяват такива, които категорично разколебават този извод. Към кориците на делото са представени трудов договор между фирмата собственик на МПС „МЕФ Лоджистик“ ООД и К. А. К. с дата 25.10.2023г., с който договор последният се назначава в дружеството на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил“. Представена е и извадка от Дневен рапорт на функциите на работа от регистриращо устройство за автомобил Х. за дата 28.11.2023г., в която като водач е вписан К. К.. С оглед изложеното правилно съдът е заключил, че неправилно е ангажирана отговорността на санкционираното лице.

В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, което на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото е основателно искането на ответника за присъждане на разноски по списък в размер на 650 лева, договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София - град, XXVII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 302 от 23.01.2025г. постановено по нахд № 12070/2024г. по описа на СРС, 7-ми състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на MUMUN SENTURK, гражданин на Република Турция, с дата на раждане 24.06.1966г. сума в размер на 650 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: